

Klaipėdiečiai visuomet buvo išskirtiniai. Gyventi uostamiestyje lyg ir šiokia tokia privilegija. Vasaros švenčių šurmulys, masyvių kranų, įamžintų saulėto dangaus fone, peizažas, šviežia žuvis ir paplūdimys neatsiejamas ne tik nuo Klaipėdos istorijos, bet ir nuo kiekvieno čia gyvenančio klaipėdiečio širdies.

Gėrėdamasi pajūrio peizažu niekuomet negalvodavau, kad tai kažkas ypatinga. Šis vaizdas man pažįstamas nuo mažumės, todėl jūrą, smėlį ir švelnų pakrantės brizą visada priimdavau kaip savaimę suprantamą dalyką, visuomet išliksiantį mano gyvenime.

Tačiau šiandien tarp pirštų jausdama byrantį smėlį suprantu, kad tai, ko gero, paskutinis kartas, kai taip gerai pažįstama jūra skalauja mano pėdas. Visuomet žinojau, kad teks palikti namus, šeimą ir draugus, bet niekada nesusimąsčiau, kad neteksiu to, kas man nuo mažumės simbolizavo laisvę. Ko gero, tai ir yra didžiausia jūros teikiama dovana – laisvės pojūtis, kurį suvoki esant tavo širdyje kaskart, kai žiūri į horizonte plaukiančius žvejų laivus. Protu puikiai suprantu, kad pasaulyje yra daugybė vandenių, švaresnių ir platesnių nei gimtąjį miestą skalaujanti jūra, tačiau širdis niekaip nenori pripažinti, kad čia dūžtančioms bangoms nuo šiol būsiu tik viešnia.

Tada į galvą šauna kiek keistoka mintis. Iš kišenės išsitraukiu jau tuščią vandens buteliuką. Jūros vanduo vis labiau apsemia saulėje nudegusias kojas. Įbridusi iki pusės, pajuntu, kaip po truputį stingsta visas kūnas. Atsuku buteliuką ir visą jį pripildau drumzlinu jūros vandeniu. Pakrantėje dar pasirenku keletą įdomesnių akmenėlių ir kriauklelių. Mintyse nusijuokiu – kokios beprotiškos kartais būna mano idėjos. Dar kiek pastovėjusi raminančiame saulėlydžio fone, užsuku „savo jūrą“ ir susirinkusi daiktus nenoromis pėdinu kopų link... Suvokiu, kad dar negreit čia sugrįšiu, bet paskutinį kartą atsisukti taip ir neišdrįstu...

*Indrė Dinkevičiūtė (novelė)
Roberta Kluonytė (nuotrauka)
Klaipėdos Baltijos gimnazija, IVb kl.
Mokytoja Birutė Drukteinienė*